

Les festes del barri (V). Hem de parlar d'un canvi

Published by [Ricardo Klein](#) [1] on 27/11/2023 - 17:49 | Last modification: 05/05/2026 - 09:57

(Más abajo en castellano)

Les festes del barri (V). Hem de parlar d'un canvi

Una cançó del músic uruguaià Fernando Cabrera diu: "No hay tiempo, no hay hora, no hay reloj. No hay antes, ni luego, ni tal vez". I, d'alguna manera, així haurien de ser les festes del barri. Tot i que tractem de sostenir amb dubtosa objectivitat la idea que "les festes d'abans eren millors", no hi aconseguirem retrocedir. Encara que defensem, amb un cert titubeig i convenciment, que "les festes de l'any vinent seran diferents", això no succeirà.

Si realment existeix el desig genuí de transformar la realitat d'una festa massificada, resulta imprescindible forjar nous desafiaments. Tota la resta són meres paraules que se les emportarà el vent, o la cervesa freda que ens sedueixi a la primera barra que acapari la nostra atenció. No n'hi ha prou d'anunciar intencions amb retòrica grandiloqüent. Traçar un camí que garanteixi un futur vibrant i harmoniós per la ciutat no s'aconsegueix només amb bones intencions. És moment de l'acció pràctica, és moment de canviar.

En aquest sentit, les autoritats públiques tenen una responsabilitat urgent cap a la reflexió i l'acció. La situació actual exigeix una revisió de les polítiques que han permès la turistificació a Barcelona.

És imperiós que s'adoptin mesures que promoguin un equilibri entre l'atractiu turístic i el benestar dels qui habiten aquesta ciutat. Urgeix replantejar la prioritat que s'ha concedit al turisme massiu, que ha portat a la saturació d'espais i recursos, posant en risc la qualitat de vida dels residents (i dels propis visitants també).

No són els turistes els responsables, no és el turisme. L'arrel del problema resideix en les polítiques urbanes públiques que, a vegades, han perdut de vista el benestar col·lectiu. Són les polítiques d'una administració pública que per moments sembla estar cega per un model de ciutat que està caduc. No es tracta només de disminuir el nombre de creuers, encara menys d'engrandir l'aeroport si no és necessari. El desbordament acaba en el desequilibri degut a la promoció de la ciutat basada en tres, quatre o deu aspectes específics. Barcelona és molt més que Gaudí, és molt més que la Barceloneta o el Mercat de la Boqueria.

La veritable essència la trobem a l'hora de construir polítiques turístiques sostenibles, que considerin les necessitats de la ciutat i els seus habitants en primer lloc. Cal activar la participació de la comunitat i recuperar el sentiment que les festes del barri són per a tothom. El repte és pensar una forma constructiva d'abordar els desafiaments associats amb el turisme i preservar la identitat i l'hospitalitat de la ciutat.

El que cal debatre és el model de ciutat. Les festes de Gràcia són un exemple de massificació que no sembla haver sorgit d'un efecte natural del propi procés de reconeixement de la festivitat, sinó d'una insistència en atribuir uns certs esdeveniments i equipaments culturals de la ciutat en sinònims de "visita obligada". Això també ha succeït amb el Park Güell. A qui li tocarà ara lluitar amb la saturació? Serà la Biblioteca García Márquez? Potser això ja està succeint.

Potser el major desafiament de tots radica a pensar la ciutat de manera sincera i altruista, per descentralitzar l'atenció dels focus ja existents i estimular el coneixement d'una ciutat en la qual no tot és sinònim de consum.

Barcelona pot ser diferent.

Las fiestas del barrio (V). *Tenemos que hablar de un cambio*

Una canción del músico uruguayo Fernando Cabrera dice: “No hay tiempo, no hay hora, no hay reloj. No hay antes, ni luego, ni tal vez”. Y, de algún modo, así deberían ser las fiestas del barrio. A pesar de que tratemos de sostener con dudosa objetividad la idea de que “las fiestas de antes eran mejores”, no lograremos conseguirlo. Aunque defendamos, con cierto titubeo y convencimiento, que “las fiestas del próximo año serán distintas”, esto no ocurrirá.

Si en verdad existe el deseo genuino de transformar la realidad de una fiesta masificada, resulta imprescindible forjar nuevos desafíos. Todo lo demás son meras palabras que se las llevará el viento, o la cerveza fría que nos seduzca en el primer mostrador que acapare nuestra atención. No basta con anunciar intenciones con retórica grandilocuente. Trazar un camino que garantice un futuro vibrante y armonioso para la ciudad no se logra sólo con buenas intenciones. Es momento de la acción práctica, es momento de cambiar.

En este sentido, las autoridades públicas tienen un llamado urgente a la reflexión y la acción. La situación actual demanda una revisión de las políticas que han permitido la turistificación en Barcelona.

Es imperioso que se adopten medidas que promuevan un equilibrio entre el atractivo turístico y el bienestar de quienes habitan esta ciudad. Urge replantear la prioridad que se ha concedido al turismo masivo, que ha llevado a la saturación de espacios y recursos, poniendo en riesgo la calidad de vida de los residentes (y de los propios visitantes también).

No son los turistas los responsables, no es el turismo. La raíz del problema reside en las políticas urbanas públicas que, en ocasiones, han perdido de vista el bienestar colectivo. Son las políticas de una administración pública que por momentos parece estar ciega por un modelo de ciudad que está caduco. No se trata sólo de disminuir el número de cruceros, menos aún de agrandar el aeropuerto si no es necesario. El desborde termina en el desequilibrio debido a la promoción de la ciudad basada en tres, cuatro o diez aspectos específicos. Barcelona es mucho más que Gaudí, es mucho más que la Barceloneta o el Mercado de la Boquería.

La verdadera esencia está en construir políticas turísticas sostenibles, que consideren las necesidades de la ciudad y sus habitantes en primer lugar. Hay que activar la participación de la comunidad y recuperar el sentimiento de que las fiestas del barrio son para todos. El reto es pensar una forma constructiva de abordar los desafíos asociados con el turismo y preservar la identidad y la hospitalidad de la ciudad.

Lo que hay que debatir es el modelo de ciudad. Las fiestas de Gràcia son un ejemplo de masividad que no parece haber surgido de un efecto natural del propio proceso de reconocimiento de la festividad, sino de una insistencia por atribuir a ciertos eventos y equipamientos culturales de la ciudad en sinónimos de “visita obligada”. Esto también ha ocurrido con el Park Güell. ¿A quién le tocará ahora lidiar con la saturación? ¿Será la Biblioteca García Márquez? Quizás esto ya esté sucediendo.

Quizás el mayor desafío de todos radique en pensar la ciudad de manera sincera y altruista, para descentralizar la atención de los focos ya existentes y estimular el conocimiento de una ciudad en la que no todo es sinónimo de consumo.

Barcelona puede ser diferente.

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: cultura popular

Tags: participació cultural

Tags: desenvolupament territorial

Tags: valor públic de la cultura

- [2]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2023/11/festes-del-barri-5>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/kleincr>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/9299>